

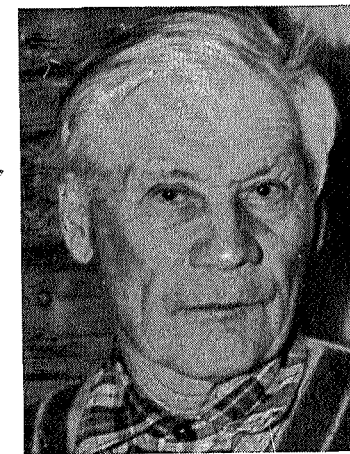
Ja, bryllupsreisen var altså slutt — turen var gjennomført stort sett etter planen, selv om været ikke just hadde vært det aller beste. Noen fjell hadde vi ikke sett, så en ting som landskapsfotografering hadde vi vært lykkelig avskåret fra å drive med. Og våte på beina hadde vi vært i 3 døgn. Men at ingen har hatt en finere bryllupsreise enn vår, er vi jo selvsakt overbevist om.

Vi vil også få slå et slag for den svenske delen av Syl-traktene — la gå at det kanskje er kjettersk i en TT-årbok å drive reklame for turer i Sverige. Men det er da synd at vi skal stoppe ved en linje på kartet, når det herlige terrenget fortsetter også på den andre siden? Og Sylsjøen er nå liksom «vår» sjø da — vi føler oss i slekt med terrenget innover der. Det har jo vært norsk en gang også — —.

En har av og til inntrykk av at det er blitt god tone blant norske Syl-turister å klage over maten på de svenske hyttene. Dette er galt, etter vår mening. Om ikke Ola Nordmann får sine daglige kjøttkaker, må det da gå an å ete seg mett for det? Og tenk for eksempel på én viktig ting: Svenskene har sild! Det er og blir synd og skam at vi som bor i sild-landet Norge, må over til Sverige for å få skikkelig sild.

Når vi driver slik og går mellom de svenske hyttene, må vi naturligvis ha lov til å drive litt Norges-reklame til gjengjeld. Vi roser oss i vårt stille sinn over iallfall én ny, varm TT-venn som vi «vervet» på denne måten. «Men som Kipling sa: — — —» osv.

MINNEORD

Den 27. september ble Elias Brandt fjeld gravlagt ved Tydal kirke. Bjørkeliene flammet i høstens mange farger, fjellet hadde kledd seg i den første nysne, og over det hele strålte sol fra en skyfri himmel — en forsonende vakker høstdag.

Mange fulgte ham på hans siste ferd — både samer og bumenn. Det viste at han hadde mange venner, og det på begge sider av riksgrensen.

Med Elias gikk en av TT's beste venner og hjelpere bort. Det vet de som har hatt noen befatning med fjellvandring her nord å gjøre. Alltid var han villig til å gi råd om ruter, og ofte hjalp han i de spesielle forhold som kan oppstå i fjellet.

I mange år hadde han bodd inne ved Fiskåa i sin vakre heim, Essandheim, under Sylene. Erfaring hadde lært ham hva uvær kan være i disse mektige omgivelser. Men han hadde også lært fjellet å kjenne fra en annen side — når mild sommerbris strøk bortover liene, bjørk og pors duftet og livet var skjønt å leve.

Når fisken vaket og været var laglig, traff du sikrest Elias ute på Essandsjøen — den som i mange år har gitt fotvandlerne på Stor-Erikvollen, Nedalen og Blåhammarstugan en smak av fjellkost. Sin reindrif var han meget interessert i og hadde god hjelp til dette av sine sønner.

For de utallige fjellvandrere som hadde den glede å få hilse på Elias og hans hustru Ida i deres vakre, idylliske heim, vil savnet av Elias bli stort. For Turistforeningen var han en trofast hjelper, og det vil sårt merkes nå når han for alltid er borte.

Vi lyser fred over hans minne.

Magne Haave.